

NHỮNG GIỌNG CHÚ TỰ VIỆT NAM

Chúng ta đang ở xa quê hương, đang bị nỗi buồn gặm nhấm từng ngày, từng đêm. Có khi bàng hoàng nỗi đất khách, giật mình từ hối đến bao giờ thì trở về với miềm đất nắng, nóng, bụi và có nhiều khổ cực, nhưng ở đó lòng thoi trống trại, thoi bỏ vỏ. Nhưng những bạn bè ở quê hương thì đang canh mồi cháy máu để dẫu niềm uất hận, đang cầm hối ninh chờ để chiến đấu tung giờ với nỗi cõi cầu khổ cực. Đang muốn thoát ra khỏi thiên đường Cộng-Sản, ở đó thiếu thốn đủ thứ, từ tinh thần đến vật chất. Từ tình người đến tình yêu gia đình, tình yêu trai gái.

Sau đây, một vài đoạn thu ghi đến từ VN. Tôi chép lại để anh em cùng chia sẻ.

Thơ của một A.H.C.C:

.....Hiện tại moa vẫn ở nhà cũ, nhà lúc này thoảng khít lâm vì đồ đặc ban ăn gần hết. Moa còn bận rộn việc thê-nhi, nhiều con cái quá nhỏ nên muôn lầm gì cũng ket cả. Bên này anh em minh cũng chỉ còn ít thằng. Moa, P, D, N. Moa có gặp P, lúc này nó ôm nhách và hóc hác lâm. S thi nghe được di Pháp nhưng không chắc lâm. T và D thật tội nghiệp, nghe đâu đã vui thòn dưới dây biển rồi. Ph thì bị nhiều vụ lưởng gạt, tan gia bại sản. Nói chung, ai cũng bị lưởng gạt. May thi bị gạt ít, xui xẻo bị nhiều.

Hiện nay moa vẫn lâm việc nồi sôcô, vẫn ngồi bần cũ, không có việc thi tối ngày đọc sách để giết thi giờ, vì bạn bè không còn ai nấp. Moa lúc này buồn, tối nào cũng nhậu li bì, thành thói quen, hút thuốc khá, trước toa thay moa đâu có hút thuốc.

Thơ của một A.H.C.C. khác:

Ngoài giờ lâm việc, còn trồng thêm khoai sắn, nuôi heo, gà vịt, nhưng

vân sô̄ng khôn̄g dù̄. Bên bâ̄o v̄ v̄a 2
con mā v̄ Saigon. Minh vân mong có
ngay thuc hiên được, nhū câu thô̄ cua
Nguyễn Du" Xưa nay nhâ̄n định thâ̄ng
thiên cung nhiê̄u "

Một người bạn khác:

Đao nay dō̄i sô̄ng trô̄ nê̄n khô̄
khán gâ̄p b̄i phâ̄n năm 1980. Bô̄n cha con
mînh khôn̄g được mua gạo, ăn gạo chô̄ den.

Mẹ các cháu bô̄ di. Có lê̄ khôn̄g chịu nô̄i đau đón khô̄c trong dō̄i sô̄ng hiên
tại. Bà ây bô̄ lại dâ̄ng sau cho mînh quá nhiê̄u say dâ̄ng nhuc nhâ̄n. Dō̄i sô̄ng
ký lâ̄ lâm Th. ạ. Đi chô̄ môi ngay mînh biêt rõ giá hâ̄ng, họ gia tăng khung
khiếp. Cuô̄i cung tụi mînh chỉ cȭi có̄ thê̄ ăn dưa chua và rau muô̄ng gốc. Vâ̄
chi có̄ thê̄. Cuô̄i cung mọi việc cung qua, nước vân chay dưới cầu, giòng dō̄i
vân lú̄ dū trôi xuôi, vê̄ dâu, khôn̄g còn biêt nuā.

Bây giờ câu chuyện mẹ nó ra di khôn̄g còn lâm cho cha con mînh buôn
nuā. Nghĩ cho cùng thi cũng châ̄ng nê̄n buôn. Đôi khi nghĩ khôn̄g biêt có nê̄n
cam ờn lú̄ khôn̄n nã̄n dā chia rẽ tinh mē con của ba dưa con bé bong cua mînh.
Mînh có̄ thê̄ trong khô khán tôt cung, tím ra chán hạnh phúc. Đôi khi chỉ cȭi

mgōo ngán cho tinh dō̄i. Minh vân sô̄ng trong dào nghiê̄ và nguyên sê̄
chết tron̄ dào nghiê̄, thê̄ mā, oái oăm thay, lại bị bọn vô dạo ây lâm tho thê̄m
nô̄i dâ̄ng cay. Rất may, chính mẹ nó bô̄ di, chư̄ khôn̄g phâ̄i mînh phū. Giò̄ đây,
ở nước ngoài, có̄ đêm nào bà ây sặc nhô̄ dê̄n ba dưa con thở dài mà thô̄ dài
châ̄ng ?!

Còn chuyện nước non. Tâ̄m sù chi nuā dây hò̄ Th. Ở dô̄i Th có̄ nhiê̄u dù̄
kiện để biêt về đất nước. Ở đây chỉ có̄ thực tế khó khăn phâ̄ng, đê tiê̄n
dâ̄p vào mặt hâ̄ng ngay. Bao nhiê̄u hy vọng tiêu tan. Bao nhiê̄u niềm tin tan
lui. Ta sô̄ng nhū vây dô̄i Th. Chán chường ngoac ngoai... Sô̄ng thiê̄m thiê̄p nhû̄

trong cõi mông du chập chón mệt mỏi. Lú du di, lú du trôi trong đêm dài den
dui. Nhắc chí đến lú đó Th! Chúng nó cai trị, nhưng thật ra thi tâm tu' tu'
nó cũng rách nát từ bê, e còn tội nghiệp hơn tu' minh nhiều.

Nhưng giông thu' khác:

Tứ măm năm nay hinh như không có câu chuyện quái dị nào không thể xảy
ra. Cha con tò' nhau, Chi em giết nhau, vĩ chut tiền eom v.v. Chính vở ta
cũng có lần tố' cáo ta với công an do' Th a... Minh không viết thư' để cầu viện
Nghĩ rằng sông chết đều chỉ là hư ảo, và e chừng cũng do trời banh xếp đặt.
Ta đây sống mà lãnh lây qua từ hàng hà sa sô' kiếp' xã xăm. Biết đâu mà tinh
chuẩn trùng phùng! A ha ! Biết bao giờ kiếp' này ta thôi lận đận. Uống một
chut tài tình thiên cổ tuy "

Thơ bà cụ 65 tuổi:

" Thuốc gối về bưu điện là ít bị ăn cắp. Núi hàng ở Tân Sơn Nhất bị
móc, bị cắp trộn trui cả thùng. Người từ các tỉnh về ăn chực nằm chờ, con
khó hồn trung tuyển Trạng Nguyên. Đố mắt hết. Chỉ còn có nước nức nở khóc
mà ra về trong đau đớn nỗi nê, biết thừa gởi ai, bên chờ ăn huệ cuối cùng
được bồi thường 45 đồng chưa đủ tiền di xe. Đi linh dô vua gian nan, chém
lán, chầu chực suốt ngày, mang đồ ăn thức uống chờ gọi tên tốn kẽm xe phao
lám. Có khi đi 4 ngày chưa tìm thấy
đó phải về chờ ngày có giấy gởi, lại
mừng húm mà ra đi, cầu mong dừng ra
ngõ gặp gáy.

Thơ cô giáo:

Đi Huế Saigon tiền tàu cao lâm
Gia 105 đồng là chính thức, có giá
đen thì 200 đồng nhưng cũng khó mua
lâm. Đôi lúc nó xét và đuổi xuống dọc
dường vì giấy tờ không rõ ràng hoặc

vì mua giá chở den thi khổ lâm. Vừa mót tiên vừa bơ vơ giữa đường ruộng
Saigon đó nay đất dỗ mà thấy ơn. Nhiều lúc chở mò ước chỉ được cõ khoai
sắn ăn ngay hai búa cho khói doi là hạnh phúc lâm rồi.

Chị di dạy mā mót bị mõ dã lâm, nhõ vitamin A Th gõi cho, chị uống
mõi có 3 viên mà dã thấy sáng hän như hồi xưa. Chị cắt đẽ dành không dam
uống thêm nữa vì sợ hết di thi e mu loa mót. Th có nhõ nhã văn Ghorqhiu
khi bị giam tù vì thiêu ăn nên bị chung thông manh phái chúa thoi gian lâm
mõi lanh mót. Có phái chị vi doi mà loa mót chẳng ?

Thỏ một bạn trẻ 30 tuổi:

Bây giờ buồn quá, tôi đã hết buồn. Tôi lấy dạo lâm vui. -Đạo an ủi tám
hồn đau đón, dạo xoá tan những uất ức. Vợ tôi cũng tin dạo, hai đưa hướng
tâm hồn về dâng tú bi vở tưởng, mong sao cõi được những hệ luỵ thường ngày.
Quyền được doi khát túng thiêu dang xéo dây thân thể túng ngay, túng tháng.
Không còn hy vọng b' tưởng lai, không còn hy vọng ở một cái gì nữa, thì dòn
hy vọng cho một kiếp sau, khi nhảm mót, khói trở lại làm kiếp người khổ đau.

Những dòng thỏ khác:

¶ Riêng vợ chồng em từ ngay sanh đưa thủ 2 thi tệ qua. chỉ con nõi là
đang kê mà thôi. Vợ chồng em chạy gạo chạy thuốc muôn khung luôn. -Đôi lúc
nghĩ đến đường cung, chỉ muôn cung chồng con ôm nhau ra cầu Bình Lợi để
nhò nước rửa sạch mọi đòn đau thể xác vì doi.

Một cụ 60 tuổi:

Cậu nhận được giây báo di lanh quà các con gửi, phải dậy từ 2 giờ
sáng ra di xếp hàng, đem theo ni-lông để che mưa, bao bô để ngồi. Bởi cõm
di từ sáng sớm, tối khuya về đến nhà. -Đã 5 ngày liên tiếp mā chưa lanh được
Mình cậu đau nhức vô cùng. Nhân dân di lanh quà ngửa mặt oán hận ông trời
độc ác. Nắng đốt trên đầu, dưới gió bụi, khát, doi, cậu è chết vì khô cực
bởi gọi quà các con gửi. Không lanh thi lấy chi ăn, mā di lanh thi khô quá.
Không biết ông trời còn ghét bõ dân ta đến bao giờ.

Thơ từ Nhật:

Chúng tôi sống trong trại tỵ nạn đã 3 năm mà không thể vào Mỹ được (thật là mưu sự tại nhơn thành sự tại thiên) Số là chúng tôi được tàu Hy Lạp vớt cách Manilla 200 dặm và gửi vào trại tỵ nạn Nhật. Không ai nhận cho di định cư. Mỗi tháng gia đình tôi 5 người nhận được 500 đô la trợ cấp để chi tiêu dù mọi thứ Trong lúc đó ăn Nhật quá mắc mò. Một ký lô thịt lợn giá từ 30 đến 50 đô. Thịt bò bình dân 20 đồng một ký. 5 đô một ký nho. Xi nê bình dân 1 vé 6 đô, nên ở Nhật 3 năm vỏ chồng tôi không dám ăn một miếng thịt bò, xem một phim ci nê. Chỉ ăn trứng và thịt gà loại rẻ tiền. Kho qua tôi phải làm cu li khuân vác ngày 8 tiếng mỗi tháng lãnh được 300 đô. "cái học ngày xưa tôi thời rồi anh Th à."

Một bạn trẻ khác viết:

Anh Th anh có cõi nhỏ câu
nói "Lũ ác quỉ ma vương có bao giờ
tồn tại lâu được". Tôi vẫn tin tưởng một ngày tàn của bạo chúa. Tân-Thi-
Hoàng cũng không quá đến hai đời. Đổi lúc tôi muôn bắt chước Kinh-Kha,
cầm dao đâm lũ tàn bạo. Đổi lúc máu tôi cũng sưng sục sôi. Tôi vẫn cõi nhỏ
tôi anh khi nằm trên công trường vào buổi trưa. "Ngày xưa, Lưu-Bang chỉ là
một đinh trưởng, mà vĩ dân dựng lên diệt bạo quyền, dựng nghiệp lớn. Lưu-Bị
cũng chỉ là một kẻ dết chiêu quen, dẹp loạn làm nên sự nghiệp. Thế thi trong
chúng ta ai mà chẳng làm được, có chẳng là đám hay không mà thôi". Sao anh
lại bỏ đi! Anh hết tin lời anh nói rồi sao. Tôi vẫn tin tưởng. Trời đất có
lý tuần hoàn. Nắng, mưa, xoay vần. Ngày mai, tôi tin tưởng rằng sẽ có một
Lưu Bang từ lòng dân dựng lên...

..... thơ này tôi không biết có đến anh hay không. Nhưng tôi đã cùi
rồi thì đâu sợ!'

Những giọng chử khác:

Ở bên đó, anh dũng quyền bá con họ hàng đang doi khô nỗi quê nhà.
 Nhưng món quà anh gói về, không phải là tình thường gia đình, mà là tình
 nhân loại nữa, nó ví đại lâm, nó lâm cho mẹ anh chiếu nay doi khat xon
 sang dày vò, làm em anh du sức dập xe đến số lâm xa xôi, lâm gia đình anh
 thêm thuận hòa ám áp bởi không dành dụt nhau vì miếng ăn. Quà của anh gói
 về là thuốc tiên giúp cho ba anh vui: sống và quên bớt những đòn đau
 tinh thần. Bên này khó quá, tinh bá con phai lạt dân. Ở cách nhau chừng
 cây số mà hàng năm không gặp nhau. Vì kinh tế, ít ai thăm viếng hỏi han
 nhau. Kho lâm. Chưa bao giờ tình người lạt leo thê thảm như lúc này. Đó
 là độc lập, tự do và hạnh phúc trong thiên đường. Đó là lời hứa hẹn thiêng
 liêng cho hàng triệu năm mồ tuối tuổi chết giữa rừng sâu trong 30 năm dài
 lận đận.

Chép những giọng thở dài đây, tim tôi nhu tan vỡ, mắt tôi nhu mờ le.
 Tôi chép ra để anh em bạn bè chia xem chút tình quê hương. Mong rằng
 đúng ai quên quê nhà đang đau khổ.

AH. GHI NHỮNG GIỌNG TRÊN ĐÂY ĐỒNG THỜI
 GỬI BÀI "TÔI ĐI TÌM VIỆC" KHÁ DÀI, NÊN KHÔNG
 THÊM ĐĂNG KÝ NÀY. XIN THÔNG CẢM. LKT.

